

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobkyně o informace ze dne 4. 9. 2018, v níž žalobkyně žádá o „1. sdělení, zda Váš úřad vyřizoval stížnost ze dne 20. ledna 2016 na postup Ing. B. Š., vedoucí stavebního úřadu Vejprty (viz přílohu), 2. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, 3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, 4. sdělení, kdy byla tato stížnost Vašemu úřadu doručena, 5. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **12 200 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neposkytl na její žádost ze dne 4. 9. 2018, podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“) požadované informace, a proto navrhla, aby soud vydal rozsudek, kterým uloží žalovanému vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 4. 9. 2018 a uloží žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Dotyčnou žádostí žalobkyně požadovala poskytnout v elektronické podobě do datové schránky jejího právního zástupce 1. sdělení, zda žalovaný vyřizoval stížnost ze dne 20. 1. 2016 na postup Ing. B. Š., vedoucí stavebního úřadu Vejprty dle přílohy žádosti (dále jen jako „stížnost na vedoucí stavebního úřadu“), 2. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, 3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti, 4. sdělení, kdy byla tato stížnost žalovanému doručena, a 5. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti (dále vše jen jako „informace“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dotyčnou žádostí požadovala u žalovaného dle InfZ výše uvedenou informaci. Na žádost o informaci žalovaný nereagoval, proto žalobkyně podala dne 20. 9. 2018 na postup žalovaného stížnost, kterou se domáhala, aby Krajský úřad Ústeckého kraje přikázal žalovanému, aby o žádosti o informace rozhodl. Krajský úřad Ústeckého kraje vydal dne 5. 10. 2018 pod č. j. 445/UPS/2018-2 rozhodnutí, kterým přikázal žalovanému, aby žádost žalobkyně vyřídil do 5 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Žalobkyně však neobdržela od žalovaného žádnou písemnost. Žalobkyně s odkazem na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 14 odst. 5 písm. d) InfZ dále poukázala na to, že o její žádosti mělo být rozhodnuto do 15 dnů od jejího doručení, tj. do 19. 9. 2018. Žalovaný měl pak následně do 5 dnů od doručení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje vyříditi žádost o informace, tj. dle žaloby do 15. 10. 2018, žalovaný tak však neučinil a zůstal nečinný. Dle žaloby tak došlo ke zkrácení žalobkyně na jejím veřejném subjektivním právu na informace nečinností žalovaného při vyřizování žádosti o informace. Žalobkyně vyčerpala prostředky k ochraně před nečinností, když podala neúspěšně stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Dle žaloby se tak musí žalobkyně domáhat ochrany před nečinností při vyřizování vlastní žádosti o poskytování informací a ohledně formulace výroku rozsudku odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 15/2009-56.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyně podala u žalovaného dne 4. 9. 2018 žádost o poskytnutí informace dle InfZ, která se dle žalovaného týkala stížnosti na vedoucí stavebního úřadu žalovaného ze dne 20. 1. 2016 ve věci „Pila Kovářská“. Žalovaný dále uvedl, že na žádost odpověděl dopisem ze dne 28. 11. 2019 (jedná se zjevný překlep, zjevně je myšlen přípis ze dne 28. 11. 2018, který je i k vyjádření žalovaného připojen – pozn. soudu) s tím, že celá problematika se týká stavebního řízení ve věci „Pila Kovářská“, ve které žalobkyně aktivně vystupuje. Celý

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spisový materiál a celé řízení žalovaný předal Krajskému úřadu Ústeckého kraje, a věc je tak dle žalovaného v kompetenci tohoto orgánu.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že sice po podání žaloby obdržela dopis žalovaného ze dne 28. 11. 2018, ve skutečnosti však žalovaný poskytl jiné informace, než které byly vyžádány, nečinnost dle žalobkyně tak trvá. Žalobkyně proto podala dne 28. 11. 2018 novou stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Žalobkyně zdůraznila, že nesouhlasí s tím, že by žádost o informace byla vyřízena sdělením žalovaného ze dne 28. 11. 2018, když žádost o informaci obsahovala pod bodem 1 žádost o sdělení, zda byla žalovaným, tj. Městským úřadem Vejprty, vyřizována stížnost na vedoucí stavebního úřadu žalovaného, to však žalobkyni sděleno nebylo. Žalovaný ani žalobkyni neposkytl žádné informace k bodům 2 až 4 žádosti o informace, k bodu 5 žádosti o informace pouze žalovaný sdělil, že žádnou dokumentací nedisponuje, aniž by rozhodl o odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 InfZ, ačkoliv dle žalobkyně je žalovaný povinen takovou informací dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) disponovat. Dále žalobkyně namítla, že pokud je ve sdělení žalovaného ze dne 28. 11. 2018 uvedeno, že žalobkyni bylo v souvislosti s žádostí o informace telefonováno, tak toto se nezakládá na pravdě, žalobkyně eviduje pouze telefonát týkající se jiné žádosti ohledně uplatnění regresních nároků vůči úředníkům žalovaného. Žalobkyně tak na své žalobě setrvala.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil, a žalobkyně, která původně trvala na nařízení jednání, ve svém podání ze dne 3. 12. 2019 výslovně souhlasila s rozhodnutím bez jednání. Soud proto jednání nařízené na 11. 12. 2019 zrušil a účastníky o tom s předstihem vyrozuměl.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu, který odpovídá i předloženým správním spisům. Ze správního spisu žalovaného a správního spisu Krajského úřadu Ústeckého kraje, který si soud vyžádal, plyne, že žalobkyně podala v zastoupení svým právním zástupcem shora uvedenou žádost o informace ze dne 4. 9. 2018, kterou žalovaný obdržel téhož dne (aniž ji však zaevidoval pod číslem jednacím) a kterou žalovaný nijak nevyřídil. Žalobkyně podala proto dne 20. 9. 2018 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, a to Krajskému úřadu Ústeckého kraje (dále jen „první stížnost“). Krajský úřad Ústeckého kraje poté rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, č. j. 448/UPS/2018-2, doručeným žalovanému téhož dne, přikázal žalovanému vyřídit žádost žalobkyně o informaci do pěti dnů od doručení tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že žádost žalobkyně o informaci nebyla žalovaným vyřízena. Následně pak Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, dne 9. 11. 2018 pod č. j. 445/UPS/2018-4, na základě podnětu žalobkyně ze dne 23. 10. 2018, vydal opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému přikázal, aby do 5 dnů od doručení tohoto opatření vyřídil žádost žalobkyně o informaci ze dne 4. 9. 2018. Přípisem žalovaného ze dne 28. 11. 2018 nazvaným „Odpověď na Vaši žádost o poskytnutí informací podle zákona 106/1999 Sb. O svobodném přístupu k informacím“ ze dne 28. 11. 2018 (dále jen jako „odpověď na žádost“), doručeným žalobkyni téhož dne, sděluje žalovaný žalobkyni, že na základě její žádosti o informaci ze dne 4. 9. 2018 jí zasílá požadované informace. V odpovědi na žádost žalovaný konkrétně uvedl, že stížnost na vedoucí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 byla s celou problematikou „Pila Kovářská“ projednávána na jednání rady města a poté bylo informováno zastupitelstvo, že o věci bylo dlouze diskutováno s tím, že vedení města konstatovalo, že tato stížnost je podána v souvislosti s věcí „Pila Kovářská“, což je odborná věc stavebního řízení a vedení města do toho nebude nijak zasahovat a ovlivňovat rozhodování v přenesené působnosti s tím, že toto měla žalobkyni telefonovat paní starostka. Dále je v odpovědi na žádost uvedeno, že žádnou dokumentaci nemá žalovaný k dispozici (aniž by bylo upřesněno, jaká dokumentace je tím myšlena – pozn. soudu). Žalobkyně následně podala dne 28. 11. 2018 další stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, a to Krajskému úřadu Ústeckého kraje (dále jen „druhá stížnost“), s odůvodněním, že žalobkyně sice obdržela od žalovaného odpověď na žádost, žalovaný jí však tímto přípisem žádnou z vyžádaných informací neposkytl. Krajský úřad Ústeckého kraje poté rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. KUUK/50071/2019/UPS-3, které nabylo právní moci dne 11. 4. 2019, rozhodl tak, že postup žalovaného se podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrzuje, když uvedl, že žalovaný stížnost vyřídil, když byla projednána na radě města a dále to, že žalobkyně byla o výsledku telefonicky informována. Dle Krajského úřadu Ústeckého kraje tak požadovaná informace byla žalobkyni poskytnuta s tím, že pokud se stížností zabývala rada města žalovaného, je logické, že nebyla vyřizována pod žádným číslem jednacím. Pokud žalovaný nereagoval na části žádosti o informace, bylo by dle Krajského úřadu Ústeckého kraje přepjatým formalismem, aby takovou část žádosti odložil či odmítl, protože nejde o samostatné informace, ale souvisí se sdělením o způsobu vyřízení stížnosti. Z obsahu stížnosti na vedoucí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 plyne, že tuto podal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovanému JUDr. J. W. v souvislosti s řízením ve věci nařízení zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“, kdy v odůvodnění této stížnosti na vedoucí stavebního úřadu uvedl, že vedoucí stavebního úřadu zaslal dne 28. 12. 2015 podání týkající se údajného užívání dalšího pozemku při zkušebním provozu stavby „Pila Kovářská“ a navrhl žalovanému přijetí odpovídajících opatření s tím, že odpovědi či vyřízení oznámení možného správního deliktu se mu dle obsahu této stížnosti nedostalo, proto na postup vedoucí stavebního úřadu podává uvedenou stížnost.

10. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že *potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.* Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobkyně se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Dle soudu tyto závěry platí tím spíše za situace, kdy žalobkyně jako oprávněná osoba využije, dokonce opakovaně, prostředky ochrany proti nečinnosti, přesto nedojde k řádnému rozhodnutí o věci samé. Ani odpověď na žádost není v této souvislosti rozhodnutím ve věci samé, resp. není v této věci ani řádným způsobem vyřízení žádosti o informace, viz dále uvedené odůvodnění.
 11. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „*Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkontroluje, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.*“
 12. Předmětem přezkumu soudem v této věci je to, zda žalovaný má povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 4. 9. 2018, neboť dle žalobkyně žalovaný dosud žádost o informaci nevyřídil. Podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti tak žalobkyně brojí proti způsobu, jakým byla žalovaným vyřízena její žádost o poskytnutí informace dle InfZ.
 13. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný vyřídil žádost o informaci žalobkyně odpovědí na žádost ze dne 28. 11. 2018 či zda je s vyřízením této žádosti nečinný.
 14. Podle § 175 odst. 1, 4, 5 a 6 správního řádu platí, že dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Stížnost se podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci. Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. O vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této lhůtě
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti. Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; stěžovatel bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal.

15. Dle § 2 odst. 1 InfZ jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
16. Podle § 4a odst. 2 InfZ platí, že je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se způsobem podle obsahu žádosti, zejména a) sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě, b) poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci, c) poskytnutím datového souboru obsahujícího požadovanou informaci, d) nahlédnutím do dokumentu obsahujícího požadovanou informaci, e) sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému, nebo f) umožněním dálkového přístupu k informaci, která se v průběhu času mění, obnovuje, doplňuje nebo opakovaně vytváří, nebo jejím pravidelným předáváním jiným způsobem.
17. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
18. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
19. Podle § 16a odst. 1 InfZ pak platí, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2.
20. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
21. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
22. Žadostí o informaci ze dne 4. 9. 2018 se žalobkyně domáhala poskytnutí informací, zda žalovaný vyřizoval stížnost ze dne 20. 1. 2016 na vedoucí stavebního úřadu včetně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souvisejících informací, a dále poskytnutí písemnosti o vyřízení stížnosti na vedoucí stavebního úřadu tak, jak je výše podrobně uvedeno.

23. Dále soud konstatuje, že důvody pro odmítnutí informace jsou jak zákonné, tak faktické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43). Jedním z důvodů pro faktické odmítnutí žádosti o informace je neexistence požadované informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než však může povinný subjekt odmítnout žádost o informace s ohledem na neexistenci požadovaných informací, musí vyvinout jistou míru úsilí, aby požadované informace nalezl. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk dle § 7 až § 11 InfZ. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, www.nssoud.cz).
24. Porovnáním požadavků žalobkyně uvedených v žádosti o informace a odpovědi žalovaného na žádost ze dne 28. 11. 2018 je patrné, že žádost žalobkyně nebyla vyčerpána, resp. nebyla zcela vyřízena ani jedním ze zákonných způsobů. Žalobkyně žádala o poskytnutí konkrétní informace (body 1 až 4 žádosti o informace) a konkrétního dokumentu, v němž jsou či mohou být zachyceny určité informace (bod 5 žádosti o informace). Poskytnutý přípis žalovaného ze dne 28. 11. 2018, tj. odpověď na žádost, obsahuje pouze informace o tom, že stížnost na vedoucí stavebního úřadu byla projednávána i v jiných orgánech žalovaného a obsahuje sdělení názoru těchto orgánů na takovou stížnost, avšak tento dokument zcela evidentně samotné informace, které žalobkyně v žádosti požadovala, neobsahuje. Odpověď na žádost tak neobsahuje žádnou informaci k tomu, jak žalovaný (a nikoliv jiný orgán) vyřídil stížnost na vedoucí stavebního úřadu, nijak se nevyjadřuje k žádosti o sdělení spisové značky, označení úředních osob ani k datu doručení stížnosti na vedoucí stavebního úřadu žalovanému, a tedy neobsahuje ani žádné informace k těmto částem žádosti o informace, obsahuje tedy informace odlišné od žádosti. Ani závěr uvedený v odpovědi na žádost, že žalovaný nemá „k tomuto“ k dispozici žádnou dokumentaci, není dostatečně určitý, když ani není zřejmé, jaká dokumentace je tím myšlena, a nejedná se ani o rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace dle § 15 odst. 1 InfZ. Z uvedeného je zřejmé, že žádost žalobkyně o informaci žalovaný dosud nevyřídil a ani o ní jinak dle InfZ nerozhodl. Námitka žalovaného, že na žádost o informaci bylo odpovězeno, tak není důvodná. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že rozhodnutí o stížnosti ze dne 11. 4. 2019, v němž nadřízený orgán dovodil, že žalobkyně byla o výsledku jednání orgánů města informována telefonicky, a skutečnost, že žalovaný nereagoval na části žádosti o informace, aniž takovou část žádosti odložil či odmítl, nadřízený orgán posoudil jako přepjatý formalismus, bez snahy o podrobnější zdůvodnění, považuje soud za nesprávně provedenou přezkumnou činnost s tím, že tyto závěry nadřízeného orgánu jsou nesprávné a jsou i v rozporu s ustanovením § 15 odst. 1 InfZ. K tomuto soud dále dodává, že žalobkyně požádala o poskytnutí informace elektronicky, zasláním do datové schránky jejího právního zástupce. Z odborné literatury pak plyne, že „povinný subjekt je v zásadě vázán žadatelem požadovanou formou i způsobem poskytnutí informace [srov. formulace § 14 odst. 5 písm. d) InfZ]. Formát nebo způsob poskytnutí informace nemusí povinný subjekt respektovat pouze za podmínek stanovených v § 4a“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 662). Nad rámec nutného odůvodnění tak soud uvádí, že písemně podanou žádost o informace v dané věci nebylo možné vyřídit s ohledem na povahu věci telefonicky, tím spíše, že takový způsob vyřízení žádosti o informace nebyl ani prokázán, a žalobkyně jej navíc popřela.

25. Jak dále plyne i z vyjádření žalovaného, požadovaná informace se vztahovala k působnosti žalovaného (i její jednotlivé části), když se přímo týkala informací ze stavebního řízení ve věci „Pila Kovářská“, které žalovaný jako stavební úřad vedl. Povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace dle InfZ tedy byl a je žalovaný, u kterého byly podány i stížnosti proti jeho postupu dle § 16a odst. 3 InfZ, když i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že žádost o informace se týkala řízení ve věci stavby „Pila Kovářská“, tedy ve věci, kde to byl právě žalovaný, v jehož působnosti bylo původně vedení řízení dle stavebního zákona o nařízení zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s tím, že žádost o informace se také k věci a dokumentaci ke stavbě „Pila Kovářská“ vztahuje, když se týkala stížnosti podané dle § 175 správního řádu právě ve věci „Pila Kovářská“, když podle tohoto ustanovení správního řádu platí, že stížnost se podává u toho správního orgánu, který vede řízení a musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. Žalovaný byl a je stavebním úřadem, a proto žádost o informaci vztahující se k takové stížnosti dle správního řádu patří také do jeho působnosti. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že se neztotožnil s argumentací žalovaného, že by skutečnost, že žalovaný již nedisponuje dokumentací stavebního řízení ve věci „Pila Kovářská“, ke které se požadovaná informace vztahuje, opravňovala žalovaného vyřídit žádost o poskytnutí informace dle InfZ tak, že žádost o informaci vyřídí přípisem se sdělením, že žádnou dokumentaci nemá k dispozici, jak žalovaný učinil ve sdělení ze dne 28. 11. 2018. Soud dále doplňuje, že ani případné rozhodnutí o změně místní příslušnosti ve věci řízení stavby „Pila Kovářská“ (jeho existence je soudu známa z jeho úřední činnosti) nevede totiž automaticky ke změně povinného subjektu k vyřízení žádosti o poskytnutí informace. InfZ ani správní řád neobsahují ustanovení, které by upravovalo akcesorické řízení, které by v případě změny příslušnosti správního orgánu následovalo osud řízení, v němž došlo ke změně, na žádost o poskytování informací podle InfZ takové rozhodnutí nemá žádný vliv. Námitky žalovaného, že řízení i spisový materiál předal Krajskému úřadu Ústeckého kraje a je v jeho kompetenci, tak byly v tomto směru shledány nedůvodnými. Pokud stavební řízení ve věci „Pila Kovářská“ spadalo do přenesené působnosti stavebního úřadu žalovaného, nejsou takové námitky důvodné; na tom nic nemění ani námitka, že žalobkyně ve stavebním řízení aktivně vystupuje.
26. Žalovaný tak měl postupovat jedním ze shora uvedených způsobů, tedy žádosti ze dne 4. 9. 2018 vyhovět, tj. poskytnout požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítnout [§ 15 odst. 1 InfZ], případně zčásti vyhovět a zčásti odmítnout. Žalovaný tak měl učinit do 19. 9. 2018. Pokud tak ani přes podané stížnosti žalobkyně neučinil, byl a je v tomto směru nadále nečinný. Nečinnost na straně žalovaného při vyřizování dostatečně určité žádosti o informace (a jejích jednotlivých částí) pak nevyloučila ani odpověď na žádost ze dne 28. 11. 2018, když z výše uvedeného plyne, že touto odpovědí na žádost nebyla v dané věci žádost o informace vyřízena zákonem stanoveným způsobem. Nečinnost žalovaného trvá i ke dni vydání tohoto rozsudku.
27. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětné věci vydat ve věci meritorní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

28. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 200 Kč, která se skládá z částky 2 000 Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně JUDr. Jana Waltera po 3 100 Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d) AT s tím, že další podání, obsahující doplňující vyjádření žalobkyně, soud nepovažoval z hlediska nákladů řízení za účelně vynaložené, a proto za něj žalobkyni odměnu ani režijní paušál nepřiznal] a z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 10. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.